Un treball perillós

Joaquim Beltran

jollibre

+12

NARRATIVA

Un treball perillós

Joaquim Beltran

Il·lustracions de Carlos Tomás

955479
ISBN: 978-84-16666-24-9
9 788416 666249

Després de fullejar un diari per a fer un treball de l'institut, dos companys descobreixen l'estranya desaparició de Sara, la filla d'un ric industrial. El que comença com una tasca per a classe es converteix en una aventura trepidant en què els protagonistes arriscaran, fins i tot, la vida.

Una novel·la d'intriga, solidaritat i companyonia, que a més d'entretenir denuncia la situació d'abús de què són objecte les persones discapacitades en la nostra societat.

www.jollibre.com

jollibre

SANTILLANA VORAMAR

Després de no pocs entrebancs que em dugueren, fins i tot, a repetir el curs, vaig aconseguir passar a l'institut. Aquell era un món ben diferent del de l'escola, en el qual em sentia a gust. S'hi respirava un aire de llibertat, tant entre els alumnes com entre els professors, que m'anava més bé. Continuaven les mateixes dificultats en determinades matèries, però almenys tenia un horari que em deixava tres vesprades lliures, el dilluns, el dijous i el divendres, que aprofitava per a voltar pel barri i trobar-me amb els amics desenfaenats.

De tots els professors, d'una edat no molt avançada en general, el que m'estimava més era Josep Renau. És clar que al seu caràcter obert i tolerant s'afegia una altra circumstància determinant: era el que ens impartia l'assignatura de Llengua.

Els nombres i jo sempre hem estat incompatibles. En canvi, en el món de les paraules m'entenc bastant bé.

Josep Renau m'agradava, a més, perquè, per a avaluar-nos, no emprava les clàssiques històries d'analitzar oracions ni ens posava qüestions feixugues sobre escriptors de quatre segles arrere; almenys, d'una manera directa. El professor, que portava texans i lluïa una barba que li conferia una imatge de postmodern, era de l'opinió que el més important d'un idioma és parlar-lo i escriure'l amb la màxima correcció possible. D'aquesta manera, en els exàmens es limitava a demanar-nos una composició sobre qualsevol tema, sovint de lliure elecció, que havíem de desenvolupar amb el millor estil propi.

En això tenia jo algun avantatge perquè era bastant «novel·ler», i era capaç de transformar qualsevol anècdota mínima en un bon argument per a un conte o una història; després, hi introduïa altres elements fins a donar-li un aire de realitat que, regularment, em valia un resultat acceptable que anivellava la resta de les notes poc brillants.

Aquell dia, Josep Renau es va presentar a classe amb un grapat de diaris i els va dipositar damunt de la seua taula.

—Aquesta vegada —va anunciar assegut informalment, deixant penjar una cama— triareu una notícia, la que vulgueu, i en fareu una redacció. No us demane que l'escriviu ara ni ací; podeu treballar a casa vostra i utilitzar tota la bibliografia que necessiteu. Només us demane dues coses: originalitat, i que... em torneu els diaris; són propietat del centre i el director em podria acusar de robatori.

L'últim comentari va desencadenar l'ambient de confiança que sempre sabia crear el jove professor.

Vaig regirar els enormes fulls d'un exemplar recent que em tacava els palpissos de tinta negra, buscant-hi algun tema que tinguera possibilitats d'agradar-me. Vaig deixar de banda els assumptes polítics, en els quals estava peix, i, naturalment, tot allò que es relacionara amb l'economia, que encara em feia més feredat.

Generalment, els diaris resulten monòtons. Tothom es lamenta que els joves no llegim els diaris, però el fet és que no hi ha premsa per als joves. I quan se n'intenta fer, els resultats encara són pitjors; uns fulls plens de ximpleries en què no es fa referència a un sol problema que ens afecte, o el tractament que se'n fa fuig de la realitat com el dimoni de la creu.

Al final, alguns dels companys anaren a parar als esports, que tenen una eixida fàcil i, per l'extensió que ocupen, fan l'efecte de ser la màxima preocupació del país.

Després de fullejar diverses vegades l'exemplar que m'havia pertocat, dubtava entre una notícia que donava compte de la desaparició d'una jove en una zona residencial pròxima o un reportatge sobre el perill d'extinció d'unes aus de les riberes dels nostres rius.

Estic convençut que l'ecologia és un tema molt agraït que et permet clavar-te amb els adults per la nul·la cura que tenen de l'entorn; però també pense que, a l'últim, sempre es plantegen solucions irreals que mai es duen a terme.

De manera que vaig recórrer als successos, que sempre han donat un bon suc; molt més des que la televisió ha redescobert l'interés pels xous d'impacte o *reality shows*, com els agrada dir.

Em vaig centrar en la notícia que ocupava poc més poc menys mig full, en la qual destacava la foto d'un rostre femení de cabells curts que deixaven al descobert unes orelles menudes, nues de qualsevol arracada. Les celles em semblaren excessivament poblades ressaltant sobre uns ulls menuts. Al nas i a la boca no vaig descobrir cap tret significatiu. No cal ni dir que la foto no tenia la qualitat desitjada; possiblement tampoc devia ser recent, i aquell rostre trist podia confondre's amb el de centenars de xiques.

El titular anunciava que Sara Ferrer, aquest era el seu nom, faltava de casa des de feia dos dies. Tenint en compte que el diari portava data del dia anterior, la desaparició es degué produir dilluns passat. La policia no tenia pistes i no descartava, segons el periodista, cap possibilitat. La notícia continuava amb la descripció de la roba que duia la jove el dia de la desaparició: uns texans gastats i una camisola de color taronja; per a passar, tot seguit, a explicar la recerca inútil que les forces de seguretat havien dut a terme pels voltants i que encara continuava.

Sara Ferrer tenia divuit anys; per tant, era major d'edat —això ho vaig deduir jo mateix—, i les seues condicions mentals no eren completes.

He de confessar que la lectura de la secció de successos no és, precisament, una de les meues aficions; m'agraden més les intrigues imaginades. Però aquella última frase era, a les clares, un eufemisme. Amb tota seguretat, la pobra xica era boja o deficient. Vaig criticar interiorment la manca de precisió del llenguatge periodístic, quan aquest havia de ser el seu objectiu prioritari.

Evidentment, es tractava d'un dels innombrables casos que últimament estaven proliferant al nostre país la major part dels quals, més tard o més prompte, acabaven amb la trobada del cadàver.

La primera tasca que vaig començar era la lògica al meu entendre: aconseguir l'exemplar més recent per seguir el desenvolupament dels fets.

Afortunadament, aquest havia caigut en poder de Paula Torrent. Dic «afortunadament» perquè Paula era la nineta dels meus ulls, encara que no m'havia atrevit mai a declarar-li-ho.

—Per a què el vols? —em demanà recelosa com si pretenguera furtar-li una propietat valuosa.

—El necessite per a fer el treball —vaig respondre humil.

—Que no tens el teu? —va insistir en aquella actitud defensiva.

—Sí, però he de fer una ullada al d'avui, que és el que tens tu —em vaig mostrar més decidit.

—Quin tema has escollit? —demanà sense acabar de refiar-se'n.

A qualsevol altra persona no li ho haguera dit. Em molesta que en l'única cosa en què destaque un poc m'isquen copiadors. Però a Paula no podia negar-li res.

—La desaparició d'una jove. I tu?

—Encara no ho he decidit. És interessant?

—Bah!, si fóra la primera...; però és un fet que es produeix tan sovint que arriba a resultar vulgar —vaig fer decebut.

—Seu. Ho mirarem tots dos —es va oferir i va deixar lliure la cadira del costat.

Vaig intentar que no se n'adonara, però el cor em va fer un salt i supose que la sang em va fer enrojolar fins a la punta de les orelles. Ella, en canvi, actuava amb tota naturalitat mentre obria el diari.

—On és? —demanà regirant els fulls.

—En els successos —vaig poder dir després d'engolir un bon glop de saliva que se m'havia emmagatzemat a la boca a causa de l'emoció.

—Cap avant? —es quedà amb una pàgina enlaire.

—Deixa'm, jo ho buscaré —em vaig oferir.

En allargar la mà per agafar el diari, es va produir un lleu frec amb la seua, i el contacte va ser suau i càlid. La vaig enretirar com si haguera tocat un tió roent. Ella em va mirar de reüll divertida i de nou em va fer pujar el titot a la cara.

No encertava a comprendre què em passava. No és que em considere un descarat, però tampoc sóc un tímid. Em crec capaç de suportar qualsevol burleta i, fins i tot, contestar-la amb picardia; però la proximitat d'aquella xicona de cabells rossos i d'ulls blaus estava transformant-me en un babau, precisament quan més tranquil pretenia mostrar-me. El cor em bategava com un cavall i, al mateix temps, sentia unes cosquerelles a la panxa que em paralitzaven fins a convertir-me en un bajoc.

Amb un gran esforç, vaig fer arreplega de tota la serenitat possible i vaig poder continuar la tasca que estàvem fent.

—Mira, ací és —vaig mostrar-li un titular més menut que el del dia anterior, la qual cosa significava que l'afer havia perdut actualitat.

L'única novetat respecte del que jo havia llegit en el meu diari era, justament, que no hi havia cap novetat. Continuava la recerca sense cap resultat. La resta de la informació es dedicava a repetir, pràcticament amb les mateixes paraules, el relat del dia abans. La foto de Sara tenia proporcions més menudes i no s'esmentava enlloc la deficiència mental de la desapareguda.

—Pobra! —va sospirar Paula al meu costat.

—No està bé —vaig informar-la duent-me l'índex al pols i fent-lo rodar significativament.

—Com ho saps? —demanà sorpresa i es va abocar a continuació sobre la foto com si pensara que ho havia descobert mirant els ulls de la protagonista de la notícia.

—Ho diu ací —vaig mostrar-li el full del primer dia.

—Encara em fa més llàstima!

Per un moment creia que es posava a plorar, cosa que demostrava la seua sensibilitat; però va resultar una impressió falsa. Tot i això, l'expressió de la meua companya era d'una tristor sincera.

—Què trobes que li ha pogut passar? —demanà com si jo fóra un expert en la matèria.

—No ho sé. Potser s'ha extraviat, potser l'han segrestada o, senzillament, ha decidit fugir de casa. Te n'has adonat?, és major d'edat.

—Però, les subnor... —no acabà de dir la paraula en veure que resultava ofensiva—, les persones que no estan bé també tenen majoria d'edat?

No m'havia plantejat mai aquesta qüestió. Vaig respondre sincer.

—No ho tinc clar. Supose que, legalment, sí; encara que a la pràctica no l'assolisquen mai.

—Ha passat prop d'ací, no? —va fer com si acabara de descobrir-ho.

—No massa lluny. A Bonaire, a la muntanya.

Paula obrí la boca com si li faltara l'aire per a respirar.

—Una amiga meua té un xalet allà; potser coneix la xica!

—No ho crec; pel que he llegit, no sembla que siga d'ací. Però no estaria malament que li ho comentares; seria una dada més per al meu treball.

—Per al «nostre» treball! —precisà arrossegant el possessiu.

—Vols que treballem junts? —vaig cridar entusiasmat.

—És clar —va fer ella somrient—. Ara has aconseguit que m'interesse per l'assumpte. A més a més, estic segura que farem un bon equip, tots dos.

Allò era més del que podia esperar. Havia de fer un gran esforç per a mantenir-me assegut a la cadira i no començar a pegar bots d'alegria. Per davant tenia l'oportunitat, no tan sols de veure-la, sinó d'estar amb ella dins i fora de classe.

—Quan comencem? —va fer animada.

—Avui mateix. Aquesta vesprada a la biblioteca, d'acord?

—D'acord! —va dir al mateix temps que allargava la mà fins a la meua buscant una encaixada que vaig prolongar tot el que vaig poder.

En arribar a casa, el pare i la mare havien acabat de dinar, com de costum. La mare havia d'entrar a treballar a les quatre perquè atenia la clientela d'un metge. El pare, encara que no hi estava obligat, l'acompanyava a menjar.

Des de feia uns quants mesos, el pare sempre estava de mal humor. Aquest li'l provocava la situació d'aturat, que va ser, en efecte, el que va obligar la mare a buscar faena fora de casa. Això convertia el marit en mestressa, la qual cosa li empitjorava el caràcter.

—Aquesta vesprada he d'anar a la biblioteca —vaig anunciar, encara que resultava inútil, ja que la mare no hi seria, i el pare, la majoria de les vesprades, s'absentava de casa i jo no sabia on anava.

—Molt bé —va fer el pare, i no vaig poder assegurar si m'havia sentit.

—I això? —va preguntar la mare, potser descobrint un aire de triomf en la meua veu.

Precisament, el motiu de comunicar-los la meua eixida era que algú, a més de jo mateix, s'adonara que aquesta anava acompanyada d'una circumstància que la feia diferent.

—He quedat amb una companya de classe per fer un treball.

La mare degué notar que la satisfacció em traspuava per tots els porus.

—Amb una companya? —va fer amb picardia mentre ficava el plat d'arròs al microones.

Potser m'havia excedit. Per regla general, no els avisava de les meues absències vespertines. Anava on volia sense que cap dels dos se n'assabentara. Ara la mare sospitava alguna cosa extraordinària. I no li faltava raó, però jo no desitjava acabar de desvelar tot el misteri. Hi ha coses que cal guardar-se per a un mateix.

—Sí. Hem de fer una redacció —vaig intentar tornar al to normal.

Però ella no es donava per vençuda. Quan una mare descobreix una pista, fa com els bons detectius: no l'amolla per res del món.

—Qui és aquesta «companya»? La conec?

—No ho crec. Només sé que li diuen Paula. El professor ha determinat que fem el treball en equip —vaig mentir.

—I de què tracta el treball? —insistia una volta més.

—Hem de comentar una notícia del diari, una desaparició.

El pare, que semblava absent de la conversa, em va sorprendre amb la seua intervenció.

—No es deu tractar de la xica que ha desaparegut a Bonaire?

El to de la pregunta intentava aparentar naturalitat, però, no sé per què, va sonar com un reprotxe.

—Com ho saps? —vaig demanar-li estranyat.

—No ho sabia. Ho he conegut pels diaris. O et penses que només els estudiants llegiu la premsa?

La veu del pare mostrava un enuig fora del que era habitual en ell, tot i el mal humor que arrossegava els darrers temps.

—No he volgut dir això, pare. El que m'ha sorprés és que hages encertat just el tema.

En comptes de tranquil·litzar-lo, les meues paraules el van traure de polleguera.

—Encara que no t'ho semble, ton pare també està al corrent de l'actualitat. Has d'afa-nyar-te molt per a guanyar-me!

La mare el mirava callada, sense gosar intervenir. Vaig veure els seus ulls humits... o només va ser una sensació? Després d'aquella eixida inesperada, l'home va abandonar la cuina per anar a la terrassa, on solia fumar-se un cigarret perquè el fum perjudicava la mare.

Vaig quedar capmoix davant d'aquella actitud que no m'esperava. No arribava a comprendre què l'havia ofés tant. La mare se m'acostà i, baixant la veu, em va dir amorosa:

—No li faces cas. Ton pare està preocupat perquè no troba faena i el subsidi d'atur se li acaba aquest mes. Però no patisques, tirarem avant. El doctor Creus està molt content amb mi i m'ha insinuat que em prorrogarà el contracte. No és que em pague massa, però no ens faltarà de res.

Tant de bo no haguera esmentat res sobre aquella vesprada. El meu goig havia produït una situació desagradable en la qual jo no podia fer res. O potser sí? Hi havia xavals de la meua edat, antics companys d'escola, que treballaven en allò que els eixia i guanyaven bons diners. Tal volta això havia intentat insinuar el pare en menysprear els estudiants?

Però el que ara pensava era com havia pogut encertar l'assumpte de la desaparició de la jove. Havia estat una casualitat? És clar, no podia tractar-se d'una altra cosa.

Vaig engolir el dinar com si me l'haguera ficat per un embut. Em vaig esperar que la mare abandonara la casa per a acudir al treball. Encara faltava més d'una hora perquè obriren la biblioteca, on m'esperava la presència de Paula. Pensar en ella

em va reconfortar una miqueta. El pare s'obstinava a no badar boca, i jo no tenia res a dir. Vaig agafar el diari i, en eixir per la porta, només vaig dir:

—Adéu!

El billar «El Duc» sempre és un bon lloc per a trobar un company desenfaenat que et convide a una partideta al videojoc. M'hi vaig encaminar sense pressa.

Al meu cap es barrejaven dues idees: la brega sense cap motiu, al meu entendre, que s'havia promogut al migdia a casa i la imatge de Paula. Jo intentava que la segona s'apoderara de la primera, però el cervell és un òrgan que sembla tenir vida pròpia. Algunes qüestions es reproduïen al meu cap. Per què el pare havia reaccionat d'aquesta manera? On anava cada vesprada fins poc abans que tornara la mare?

D'altra banda, quin dret tenia jo a dubtar del pare? Potser oblidava que poc de temps abans era un home amable i bondadós que sempre estava al meu costat, fins i tot quan les coses al col·legi no m'acabaven d'anar bé?

Vaig decidir, mentre ja entreveia el rètol del billar, que no m'havia de ficar on no em demanaven.

Segurament, aquella mateixa nit el pare no recordaria res del que havia passat a l'hora de dinar.

El local era buit. Només l'encarregat, un home vell a qui déiem «tio Rull», dormisquejava amb les cames al sol, que entrava fins a mitja sala mentre l'altra quedava a l'ombra fosca que a penes permetia distingir les taules de billar i els altres aparells. El tio Rull em va informar que cap dels companys hi havia aparegut fins aleshores.

Vaig calcular que podrien ser als banquets públics que hi ha a l'avinguda de Jaume I, un altre dels llocs de reunió habituals. Per a arribar-hi, m'havia de desviar del camí de la biblioteca. Vaig mirar el rellotge de paret del local i vaig comprovar que, si volia desplaçar-me i trobar els amics, tindria el temps molt just per a reunir-me puntualment amb Paula.

Vaig preferir fer una volta per la contornada sense allunyar-me de la biblioteca. Res del món em faria arribar tard a la primera cita amb la xicota que m'ennuvolava el cap cada vegada que la tenia a prop.

Anava pels carrers, poc transitats a aquelles hores, guaitant els aparadors de les botigues. De sobte, vaig descobrir un parell d'illes més enllà

una figura ben coneguda. No n'hi havia dubte: era mon pare.

Caminava amb pas decidit, com qui es dirigeix en un lloc concret; tot i això, sense pressa.

Em picà la curiositat per conéixer què podia fer per allí a aquestes hores. Sense més trellat, vaig decidir seguir-lo. Sempre m'havia semblat misteriós que desapareguera de casa fins poc abans de tornar la mare. Coneixia ella aquestes eixides?

Després d'unes quantes passes en què no el perdia de vista, vaig començar a reflexionar sobre el que estava fent. Em deia a mi mateix que allò no era correcte. Qui era jo per a espiar-lo com si es tractara d'un delinqüent? Però, per una casualitat?, els nostres camins havien coincidit. Em mantindria darrere seu mentre el nostre rumb fóra el mateix; si un dels dos s'havia de desviar, jo seguiria a la meua.

Caminava arrecerant-me contra els portals dels edificis de la llarga via, sense exagerar ni amagar-me darrere dels arbres. Posat cas que em descobrira, li podria explicar la meua presència per aquells carrers. Ell estava al corrent de la meua visita a la biblioteca; aquest va ser l'inici de

l'absurda discussió. Per tant, encara que haguera pogut prendre una altra ruta, aquella no podia resultar tampoc estranya.

Pel pas que duia, no semblava que fera tard. On fóra que es dirigira tenia temps de sobra. Allò em permetia tenir-lo a la vista sense cap necessitat d'acostar-m'hi. Ni una sola vegada va girar la vista arrere, cosa que em va donar confiança per a continuar pel mig de la vorera.

En aquell moment, m'assaltà un pensament ben diferent. I si jo estava confonent els termes i era ell qui havia vingut per comprovar si era cert que jo havia dit la veritat a l'hora de dinar? Potser la mare li havia encarregat vigilar-me per saber si realment acudia a la biblioteca.

Prompte s'aclariria el dubte. L'home havia arribat al creuer entre la avinguda on ens trobàvem i el carrer que portava a la biblioteca. Si trencava en aquella direcció, havia de sospitar que era ell qui em seguia les passes; per contra, si agafava un altre camí, no hi hauria res del que acabava d'imaginar.

En comprovar que prosseguia recte, vaig rebutjar la idea. Segurament, només havia sigut una casualitat que ens trobàrem pel mateix camí. Però el misteri no estava desvelat: on anava?

Em vaig repetir que no era assumpte meu i que hauria d'oblidar-me'n. Faltava poc de temps per a l'hora de la cita. Valia més, em deia, deixar-ho córrer i fer cap a la biblioteca.

Vaig oblidar tota precaució de ser descobert. Per un instant, ho vaig desitjar. És més, vaig estar temptat de cridar-lo i parlar amb ell de qualsevol ximpleria. Ho hauria fet si no haguera comprovat que, d'improvís, abandonà la via per la qual havíem estat caminant i tombà per un carrer situat a l'altra banda de la calçada. Em vaig detenir al mateix cantó de la biblioteca. Des d'ací, l'observava: creuà pel pas zebra pausadament, fent aturar dos cotxes que hi passaven; després s'endinsà entre les cases i desaparegué de la meua vista.

Dubtava si continuar o adreçar-me directament cap a la meua destinació. A l'últim, vaig decidir recórrer el tram de vorera que em restava per a arribar al proper cantó, des d'on podria controlar el carrer pel qual acabava d'anar-se'n.

Ho vaig fer corrent, perquè sospitava que si hi arribava un segon tard, el perdria de vista. En

efecte, en aquell mateix moment el pare es disposava a entrar en un edifici de cinc o sis pisos a la planta baixa del qual ressaltava un gran rètol on es llegia clarament: «BINGO».

La sang de tot el cos se'm va congelar. El cap em rodava i unes imperioses ganes de plorar em van oprimir la gola. De manera que aquell era el motiu de les misterioses eixides!

Vaig pensar en la mare; com, a penes feia una hora, es mostrava esperançada perquè li renovaven el contracte. Per a què? Els diners que ella guanyava amb tant de sacrifici, els malgastava el seu marit en el joc.

No puc dir quanta estona vaig estar recolzat a la paret del cantó cavil·lant milers de disbarats. Les campanades d'un ocult rellotge em tornaren a la realitat. Les cinc!

Vaig mamprendre a córrer cap a la biblioteca esquivant els escassos vianants que es creuaven amb mi, amb el temor que la meua companya se'n tornara a casa en vista del meu retard. El cap em bullia.

Només la visió d'una Paula somrient a la porta de l'edifici em va traure de les tenebres en què em trobava.

S'havia canviat de roba i estava molt bonica. A mi sempre m'ho semblava; però amb aquella faldeta curta i un jersei cenyit aparentava més edat de la que tenia en realitat.

En veure-la, em vaig oblidar de tot el que acabava de passar i vaig lamentar no haver-me vestit amb més polidesa. Ni tan sols m'havia passat la pinta!

La meua companya venia proveïda d'una llibreta; un altre detall imprescindible que jo també havia oblidat.

El seu semblant denunciava excitació. Abans d'arribar a la seua altura, va fer emocionada:

—Porte bones notícies!

Suposava que es referia a la tasca que dúiem a terme, però no arribava a encertar de què es podia tractar. Vaig esperar que continuara.

—Recordes que aquest matí t'he parlat d'una amiga que tenia un xalet a Bonaire? Doncs li he trucat per telèfon a casa i m'ha dit que la coneix!

—La xica desapareguda? —em vaig adonar que la pregunta sobrava.

—Exactament! El xalet de la meua amiga és al costat mateix de la casa de Sara Ferrer.

Allò era realment un avanç, perquè ens permetria incloure noves dades inèdites que no figuraven en el diari i farien el treball més interessant.

—Vinga, conta-m'ho! —vaig fer impacient.

—No serà millor que entrem? —proposà indicant la biblioteca.

—En una biblioteca no es pot parlar bé... —li vaig advertir—. Després hi anirem, ara explica'm.

Paula se'm va apropar. El seu cos exhalava un perfum suau que arribà a produir-me un lleuger mareig. Abaixà la veu com si temera que algú altre poguera escoltar-la.

—Sara, la xica desapareguda, és l'única filla d'una família molt rica. Son pare, Enric Ferrer, és el propietari d'unes quantes fàbriques de taulellets, d'aquests que s'anuncien a la televisió. Són d'un poble de les comarques de Castelló, d'Onda, de l'Alcora, de Vila-real, no ho sap del cert. Viuen a Bonaire la major part de l'any perquè els metges que atenen Sara així ho han recomanat. Saps?, tenies raó: la mentalitat de Sara és la d'una xiqueta de cinc o sis anys; encara juga amb nines, i les escasses amigues que té són més o menys d'aquesta edat. En canvi, el seu físic és el d'una dona de cap a peus. Aquest és un dels altres motius pels quals viuen a Bonaire. Els pares tenen por que qualsevol desaprensiu s'aprofite de la innocència de la filla, m'entens?

—Què et penses, que encara sóc una criatura? Tinc quinze anys i mig, i sé moltes coses! —vaig protestar.

—Ja ho sé. Jo en tinc un menys que tu, però hi ha coses que els xics ignoreu malgrat l'edat —va dir amb una veueta dolça mentre m'espentava afectuosament amb el colze.

Aquella actitud em reproduïa les cosquerelles a la panxa i m'atorrollava fins al punt de no saber com respondre. Per fi, una miqueta asserenat, vaig dir:

—Vinga, entrem!

La biblioteca és un edifici tan ample com alt. Pràcticament té la façana quadrada, on s'obren grans finestres protegides per unes persianes de color taronja. La planta baixa és un gran rebedor que a voltes es fa servir de sala d'exposicions. També hi ha un petit saló d'actes amb uns seients comodíssims. La conec bé perquè la freqüente des de fa uns quants anys. M'hi he passat moltes hores

gaudint de les històries d'aventures, que és el que més m'agrada llegir.

En travessar la porta de vidre que hi dóna accés, Eduard, el conserge, em saludà amb familiaritat.

—Ets molt conegut ací —observà Paula.

Per què qualsevol cosa que diguera aquella xicona m'havia de fer enrojolar? Que no havia de ser capaç de comportar-me amb naturalitat mentre estiguera al seu costat?

—Sí..., saps?..., és que... vinc sovint —vaig balbucejar com un estúpid.

Per a accedir a la biblioteca pròpiament dita, cal pujar unes escales de graons suaus, a la vora dels quals hi ha una rampa per a persones discapacitades. La sala de lectura és presidida per un taulell on hi ha el bibliotecari, un home jove amb bigot que tothom tracta de «senyor Bernal». Disposa d'un ordinador per a enregistrar els llibres que entren i ixen. El senyor Bernal és seriós, poc xarrador, però efectiu i amable quan li demanes algun favor referit a la seua faena.

La sala principal és plena de prestatgeries on els volums s'alineen com una companyia de soldats ben entrenats. Aquell ambient de silenci, perfumat amb l'aroma del paper imprés, m'encisa.

En aquell moment, a penes mitja dotzena de persones ocupaven les taules.

Vaig demanar al bibliotecari per la secció d'hemeroteca, ja que era la primera vegada que la utilitzava. El senyor Bernal abandonà el taulell i va caminar cap a un extrem de la sala en què damunt d'una prestatgeria inclinada es mostraven, ordenats, els periòdics més importants.

—Necessitarem també els d'ahir —vaig indicar.

L'home va desaparéixer sense dir una paraula a l'interior d'una habitació; mentrestrant, Paula i jo féiem arreplega dels exemplars del dia. Tot seguit vam seure en una de les moltes taules desocupades.

Ens repartírem la faena, jo n'examinava uns quants mentre ella ho feia amb la resta.

Poc després, el bibliotecari arribà amb el que li havia demanat.

—Podrem utilitzar l'ordinador, senyor Bernal?

De dos anys ençà, la biblioteca disposava d'una dependència on s'havien instal·lat dos aparells amb els quals els usuaris podien redactar, ací ma-

teix, els treballs. Quasi totes les meues redaccions, les havia fetes en aquest lloc.

—No hi ha cap inconvenient. Tu coneixes bé les normes.

—No patisca, sé el que cal fer.

—Hi ha ordinadors, ací? —s'estranyà Paula.

—Dos. Tothom pot fer-los servir, sempre que no es grave el document al disc dur. Si vols, pots portar la teua memòria USB. També hi ha fotocopiadora. Què et penses?, la biblioteca és un lloc molt agradable.

—Ostres, està molt bé, això! —exclamà desvanida.

La revisió de tots els diaris dels últims dies no ens va aportar massa novetats. Només en dos es feia referència a l'activitat empresarial del pare de la xica desapareguda, a la fortuna familiar i a la possibilitat d'un segrest per aquesta causa. Això últim era l'opinió d'un columnista.

La idea del segrest em rondava pel cap cada volta amb més fermesa. Pel poc que coneixia dels altres casos de desaparicions, de les quals només tenia la incerta informació que havia sentit de passada a la televisió, la majoria es trobaven

relacionades amb una eixida nocturna a les discoteques. D'una manera imprudent, voluntàriament o bé per força, les joves havien acabat dins d'un cotxe, el conductor o els ocupants del qual aprofitaren l'ocasió per a cometre el crim. Els cossos apareixien l'endemà o tardaven mesos, fins i tot anys, a ser descoberts.

Aquest cas tenia un caire diferent. No creia que la pobra Sara haguera posat mai els peus en una discoteca. Tots dos repassàrem més atentament la informació de què disposàvem. Totes les notícies coincidien, encara que no resultaven aclaridores.

L'última vegada que fou vista per una empleada de la casa, Sara era al jardí jugant en un engronsador. Pel que semblava, la porta exterior era oberta, una cosa normal, segons que aclaria la notícia.

Vaig tractar de conformar alguna hipòtesi. Potser algú va entrar a la casa; però això semblava estrany, ja que el possible segrestador hauria corregut un gran risc si haguera estat descobert. També era possible que aquella innocent haguera tingut la idea d'eixir a fer un passeig, cosa que va aprofitar el raptor o els raptors per endur-se-la.

En comentar les meues teories a Paula, no es mostrà convençuda amb cap de les dues.

—Un segrest no s'improvisa amb tanta facilitat. A ningú se li ocorreria arrambar amb la primera persona que se li creuara pel camí.

—Potser estaven espiant-la des de feia temps.

—És possible, però no podien prevenir el moment en què Sara eixiria de casa. Probablement no ho feia mai sense la companyia d'una persona major, tenint en compte les característiques de la xica.

Havia de reconéixer que el raonament de la meua companya resultava més lògic que el meu.

—Aleshores, què creus que ha passat?

Paula abandonà els diaris i em mirà directament, amb els ulls blaus i una expressió divertida.

—El que realment crec és que estàs jugant als detectius; i que, més que fer una redacció, el que t'agradaria és resoldre el cas com un d'aquells personatges de les novel·les de misteri.

—Seria interessant, no trobes? Imagines els titulars?: «Dos estudiants descobreixen els segrestadors de la xica de Bonaire».

—Atura't, atura't! —tallà Paula la meua exaltació—. Per a descobrir un delicte, de primer cal

que s'haja produït, i fins ara no hi ha res que ho demostre.

—Doncs jo tinc el pressentiment que Sara Ferrer està presonera en algun lloc no lluny d'ací; potser en aquesta mateixa ciutat.

A poc a poc, anava entusiasmant-me la possibilitat del segrest.

—Raona. Suposa, per un moment, que siga cert el que imagine i que la xica ha sigut segrestada. On te l'enduries? Bonaire deu ser una urbanització menuda i, en aquesta època de l'any, pràcticament deshabitada. D'altra banda, segurament ha sigut el primer indret regirat per la policia. Seria impossible amagar-la; tots els xalets i refugis deuen ser vigilats. En canvi, ací resultaria senzill que passara desapercebuda; la gent no es coneix d'una porta a l'altra i qualsevol pot entrar-hi i eixir-ne sense que el veí se n'adone. Si haguera sigut jo el segrestador, l'hauria amagada ací, sens dubte.

Paula no va apartar els ulls blaus de mi mentre li explicava la meua teoria, probablement desgavellada; però la seua expressió denotava un interés creixent. Encuriosida, va preguntar:

—Si l'han segrestada, per què no han demanat el rescat? La família és rica i no hi pot haver cap altre interés sinó l'econòmic.

Era una bona pregunta, per a la qual, de moment, no tenia cap resposta. Ningú s'arrisca, si no és que es tracta d'un degenerat, a raptar una persona si no espera en canvi una quantitat important de diners.

Tot i això, no estava disposat a abaixar veles. De sobte, una llum se'm va encendre al cervell, vaig dir una fanfarronada, com els detectius de les novel·les policíaques. Amb una seguretat que a mi mateix m'estranyà, vaig amollar:

—A hores d'ara, ja ho han fet. Demà eixirà en els diaris.

La meua amiga va fer uns ulls com unes taronges. Em mirava com si haguera vist una aparició.

—No sé si posar-me a riure o a tremolar —va fer sorpresa—. D'on l'has treta, aquesta idea?

Era la primera volta que em trobava en una situació d'avantatge davant d'ella i la vaig aprofitar per a gastar-li una brometa. Imitant el més famós dels detectius novel·lescos, vaig dir una frase que aquest no ha dit mai, però que, incomprensiblement, s'ha fet cèlebre:

—Elemental, estimada Paula!

—Com ho pots saber, això? —la seua actitud era realment interessada.

Continuant amb el meu paper de perquisitor, vaig compondre un aire de misteri:

—Em permetràs que, de moment, mantinga reservades les meues fonts d'informació.

La xicona em llançà una mirada a mig somriure, com la que fan els bons jugadors de pòquer. Després, esclatà en una rialla:

—Vés a fer punyetes! No tens idea del que dius!

I tant que no! El destí de Sara Ferrer era tan incert per a mi com el del planeta Plutó. No obstant això, havia de continuar la meua història.

—Esperarem fins demà. El temps donarà la raó a l'un o l'altre.

—D'acord. Prompte veurem si ets tan bon detectiu com aparentes.

Els fanals estaven encesos quan vam abandonar la biblioteca. Paula proposà que continuàrem l'endemà, i això em va semblar meravellós perquè volia dir que estaria un altre dia amb ella.

—T'acompanyaré a casa —vaig proposar.

—No cal, visc molt prop. Puc anar-hi tota sola.

Hi ha vegades en què una negativa significa un sí; i aquesta era una.

—Ja ho sé, però estaria complagut d'acompanyar-te. De tota manera, no tinc res a fer —em vaig mostrar tan amable com sabia.

Paula mirà el rellotge que ornava la seua delicada mà.

—Que no t'esperen?

La imatge de la mare, però sobretot la del pare entrant al bingo, se'm dibuixaren a la ment. Disposava d'una hora i mitja llarga per a fer el que volguera. Disgustat, vaig confessar:

—No ho crec. Ningú em dirà res si arribe tard.

—Com vulgues. Jo, en canvi, he de ser a casa abans de les vuit.

Caminàvem sense pressa pels carrers, ara molt més plens de vianants. Paula, tot i que tenia un any menys, era tan alta com jo. Havia de reconéixer que estava esplèndida amb els cabells solts que li queien sobre el rostre i contínuament apartava amb un gest maquinal de la mà dreta.

Després d'un instant de silenci, durant el qual se m'entrecreuaren un muntó d'idees en què es barre-

javen la imatge de la xica desapareguda, la d'aquell rètol del local de joc i la de la mare, amb bata blanca, absent de casa per a guanyar un sou imprescindible, la meua companya em tornà a la realitat.

—Per què ho has dit, això del rescat?

La vaig mirar sorprés. No em pensava que haguera tingut tanta importància una frase dita a l'atzar. Vaig estar a punt de confessar-li que tot havia sigut una fanfarronada per a impressionar-la; però, després de reflexionar un segon, vaig prosseguir la meua fantasia.

—A vegades, he imaginat un segrest. No deu resultar massa difícil apoderar-se d'una persona per la força. El que realment veig complicat és l'acte de cobrar el rescat. Si no és que es tracta d'alguna banda molt ben organitzada com un grup terrorista que tinga oberts comptes a l'estranger on puga dipositar els diners, el moment més perillós d'un acte com aquest és el de cobrar. La policia deu tenir molts mitjans per a descobrir el moment i el lloc en què els delinqüents esperen obtenir el botí.

La meua companya semblava reflexionar. Unes passes més avant, abordà el tema de nou.

—Pobra xica! —la seua veu es tornà trista—. Què no deu estar passant!

Realment, tenia raó. Separar una persona, i més de les característiques de Sara, de la seua família és tan punible com un assassinat.

—Esperem que s'acabe tot aquest afer de bona manera —vaig dir per animar-la.

Paula vivia en un dels carrers més cèntrics de la ciutat, en un edifici amb una ampla porxada plena de testos. En arribar a la porta, es va girar cap a mi.

—Ha sigut un dia molt interessant. Aquesta nit hi pensaré.

—Jo també —vaig dir sincerament.

Hi hagué una estona, curta però intensa, en què esperava alguna cosa més. No es va produir. La xica, entrant a la luxosa porxada, va fer:

—Fins demà.

—Un moment! —la vaig aturar—, dóna'm el teu número de telèfon.

Tot i saber que no hi hauria ningú a casa, vaig apressar el pas. Tenia ganes d'estar sol. Hi havia tantes coses sobre les quals reflexionar!

Una casa buida és una de les coses més tristes que conec. La foscor em va rebre en obrir la porta.

Vaig engegar el televisor mentre esperava la mare. Les imatges de les dues xiques, Sara i Paula, se'm barrejaven al cap mentre la llum de l'aparell desfilava davant dels meus ulls sense captar-me l'atenció.

Sara despertava el meu interés. Paula m'omplia de goig.

El pare va arribar passades les nou. Feia cara de cansat. Em va saludar maquinalment mentre es dirigia cap a la cuina per preparar el sopar. Ni ell em va demanar on havia estat, ni jo tampoc a ell.

L'arribada de la mare va portar un glop d'alegria a la casa.

—Què em contes de Paula? —va fer tot rient.

—Hem avançat bastant la tasca —em va semblar una resposta poc comprometedora.

—Que no l'heu acabada?

—Demà hem de tornar a la biblioteca.

La mare no parava.

—És bonica?

—Qui? —vaig fer com un imbècil.

—Qui ha de ser?, Paula, home!

—No ho sé —seguia fent l'imbècil.

—Com que no ho saps? Potser no et fixes en les xavales? —em feia la burleta.

—Va, que no sopem? —estava a punt d'acovardir-me.

La mare va entendre que no tenia ganes de parlar-ne i es va dirigir a la cuina per ajudar el pare.

Al llit vaig reflexionar sobre el cas de Sara Ferrer. Havia fet una aposta que si m'eixia malament em faria quedar en ridícul davant de Paula; però en el fons, no sé per què, tenia la intuïció que anava per bon camí.

L'endemà, abans d'anar a l'institut, vaig passar pel quiosc per comprar el diari. Vaig regirar amb emoció els fulls fins a arribar al que m'interessava. En descobrir la notícia, vaig fer un bot de sorpresa i d'alegria. Increïblement ho havia encertat! L'assumpte de Sara Ferrer recuperava l'interés; els titulars havien adquirit proporcions de gran notícia i la foto de la jove, la mateixa de dies anteriors, ocupava quatre columnes. Vaig llegir amb ansietat. Es confirmava el rapte; el segrestador o els segrestadors demanaven un rescat de dos milions d'euros. El text explicava més avall que s'havia rebut una nota per correu en què n'exigien el pagament.

Sense estudiar-ne més minuciosament els detalls, amb el diari sota el braç, vaig volar cap a

l'institut. Paula m'hi esperava a la porta. També ella duia l'exemplar del dia i l'agitava ostensiblement en senyal de victòria. Semblava molt ufanosa. En arribar vora seu, em va prendre la mà i em va arrossegar fins en un racó solitari. El seu rostre no podia dissimular l'emoció.

—Ets genial! —va fer desvanida.

Davant d'aquella explosió d'entusiasme, vaig abaixar els ulls una miqueta avergonyit, però orgullós alhora.

Parlava precipitadament:

—Quan he vist la notícia, no me la podia creure, saps? Ahir no me'n refiava gens, de tu. Estava convençuda que m'havies dit una fanfarronada... Em perdones? —va canviar l'expressió, que es va tornar dolça—. Ostres, tu! —tornà l'entusiasme—. És extraordinari! Ni que l'hagueres segrestada tu mateix! Ho has llegit? No has fallat en res. Ets genial!

Estava tan emocionada que vaig pensar que d'un moment a l'altre se'm llançaria al coll i es posaria a besar-me, cosa que no hauria estat del tot malament. Per desgràcia, això no va succeir.

Jo, per la meua part, no estava disposat a descobrir les meues cartes. Tot havia eixit bé. Això em presentava davant de Paula com una mena d'heroi i em concedia la plena confiança per a continuar la tasca i dirigir-la al meu estil.

Però, no m'estava passant de rosca? Jo mateix em creia un investigador deductiu com el gran Sherlock. Tot i això, vaig pensar que els detectius famosos devien haver començat d'una manera o una altra. Qui sap si posseïa una habilitat innata per als assumptes policíacs.

Immers en aquell boig entusiasme, vaig improvisar:

—El primer que hem de fer és llegir amb tota atenció el que diu el diari. Jo a penes he tingut temps. A vegades, en el mínim detall es pot trobar la clau!

Paula ho acceptà sense oposició. Diguera el que diguera jo, li semblava bé.

—Jo tampoc he entrat en els detalls. En veure el titular, m'he posat tan nerviosa que no he pensat més que a trobar-te.

Aquestes paraules em van sonar com un autèntic afalac. Però el so del timbre que marcava el començament de les classes va tallar el moment

d'encant. Per a més desgràcia, la classe era de matemàtiques; i si normalment ja no m'hi entenia gens, aquella es convertí en l'hora més llarga de la meua vida, amb la temptació contínua d'obrir el diari, que dormia sota la taula, i posar-me a llegir-lo descaradament. La meua companya tampoc semblava traure'n massa profit; es va passar el temps llançant-me ullades i gestos d'ànim.

Per fi va arribar l'hora de descans. Vam buscar un lloc en què ningú ens poguera interrompre i ens vam abocar sobre aquelles línies denses on s'explicaven els últims avanços en relació amb el cas.

La nota, feta amb ordinador, havia arribat al xalet de Sara cap al migdia anterior. No s'hi detallava quan ni com s'havia d'efectuar el pagament; només donava compte que Sara es trobava en poder de l'autor o dels autors de l'escrit i la quantitat exigida.

Ni la policia ni els familiars s'explicaven com s'havia produït el segrest. Es considerava la hipòtesi que la víctima coneixia el raptor i que havia accedit a acompanyar-lo de bona fe. Les forces de seguretat havien paralitzat la recerca per por d'un desenllaç fatal si els culpables es veien acorralats, i ara esperaven esdeveniments.

El sobre que contenia la nota de rescat havia estat segellat ací mateix, a la ciutat; però això, segons les autoritats policíaques, no era una dada determinant i fins i tot podia anar encaminada a despistar. Sara podia estar presonera en qualsevol lloc. La notícia acabava demanant la col·laboració de tothom per a aclarir el cas.

—Què n'opines? —demanà Paula confiant que jo podia donar la resposta.

No tenia altre remei que mantenir-me en la meua hipòtesi.

—Estic convençut que Sara Ferrer és ací —em referia a la ciutat—. Es pot trobar en qualsevol pis, envoltada de veïns que ni tan sols se n'han adonat. També és possible que hagen utilitzat una casa aïllada per assegurar-se que ningú la sentirà en cas que la pobra comence a cridar. De tota manera, opine que no és un treball de professionals i que els autors del segrest encara no tenen ben planejat quin mètode empraran per a cobrar els dos milions d'euros sense que els sorprenguen. Aquesta és la part més arriscada d'un segrest, tal com t'havia advertit.

—Tu creus que son pare els pagarà? —es mostrà preocupada la meua companya.

—D'això, n'estic segur —vaig fer convençut.

—Ostres, són molts diners! —exclamà pensativa.

—Els malfactors saben quina és la víctima adequada. Si em raptaren a mi, de segur que no cobrarien ni un duro.

La xicona va quedar pensativa. Vaig intuir que considerava la suposició del que passaria si ella fóra la segrestada. Al cap d'un moment, semblà enutjar-se:

—I la policia no hi fa res?

—I tant que sí. El que passa és que corre el risc de posar nerviós l'individu que la reté. Ja saps el que ha succeït en pràcticament totes les altres desaparicions: han acabat amb la mort de les miserables. Però pots estar segura que, a hores d'ara, desenes de policies estant fent tot el que poden per trobar-la.

—I nosaltres? —va fer de sobte.

—Què vol dir «nosaltres»?

—Sí, tu i jo. Què és el que hi hem de fer?

—Què vols que hi fem? —vaig preguntar sorprés—. Trobe que el nostre paper ha acabat. Intentarem fer una bona redacció, i adéu!

—Jo em pensava que... —va fer decebuda.

—Què et pensaves?, que ens posaríem a regirar casa per casa a demanar «Per favor, que és ací Sara Ferrer»? Qui vol jugar ara a detectius?

L'expressió de Paula anava canviant per segons. Parpellejà, mentre la mirada se li tornava dura. Ben enfadada, va cridar:

—Molt bé! Acabarem el treball; farem com si res haguera passat. Al cap i a la fi, pel que es veu, a tu només t'interessa una bona nota!

Inicià una retirada quan la vaig agafar pel braç.

—Ei, no tan de pressa! Què et passa, si es pot saber?

Se'm va soltar amb una violenta sacsejada. Encarant-se'm, va dir a punt de plorar:

—Ets un covard!... I un babau! Te m'has burlat imitant el paper d'un detectiu llest, i ara, quan la situació comença a agafar un caire una mica perillós, abandones. Esperava una altra cosa de tu!

Vaig mirar de convéncer-la.

—Però no entens que és impossible? Ni tu ni jo sabríem per on començar. I encara que fóra així, no podríem fer-hi res. No es tracta d'un joc, ara va de bo, i és molt perillós!

Em va deixar amb mitja paraula a la boca, perquè, abans d'acabar, girà l'esquena i va desaparéixer entre la colla de companys que voltaven pel pati.

Les dones són complicades. Quan es llancen sobre un assumpte, no hi ha res que les faça recular. Són més tossudes que una mula. Decididament, el que pretenia Paula, si és que ella mateixa era capaç de saber-ho, no tenia cap trellat. L'única raó que hauria pogut justificar aquella actitud era que la idea de la xica segrestada li haguera enterbolit el cap. Què hi podríem fer nosaltres, en aquella situació?

Vaig decidir que era millor deixar-ho córrer. Potser al cap d'uns quants dies Paula recuperaria el seny i es comportaria com una persona normal. El que més em molestava era que havia perdut tots els punts davant de la xiqueta que més m'agradava. Què hi podia fer? Una altra vegada seria!

Vaig arribar a casa de mal humor. Encara que intentava dissimular-ho, la mare se'n va adonar.

—Has engolit una serp?

Jo no tenia ganes de parlar.

—No és res; coses de classe —vaig defugir la resposta.

—No deuen ser coses de Paula? —bromejà.

El record de l'actitud de la meua companya em va traure de polleguera.

—Ni me l'esmentes! És una imbècil! —segurament vaig elevar la veu més del que calia.

—Ha, ha! —rigué la mare—. La primera baralla entre dos enamorats! De veres que no et sentiries millor si m'ho explicaves?

—No hi ha res a explicar! —intentava per tots els mitjans desviar la conversa.

—Molt bé, com vulgues. Però, fes-me cas, no li dónes massa importància. Si aquesta vesprada us torneu a veure, tot serà d'un altre color.

Vaig dinar de mala gana, sense deixar de mirar el pare que, com sempre, es trobava absent. Tornaria avui al bingo? L'havia de vigilar, jo?

A la cuina, la mare seguia atrafegada rentant els darrers plats. Va fer aparició al menjador eixugant-se les mans amb el davantal.

—Has d'anar a la biblioteca?

—Encara no ho sé... —vaig respondre malhumorat—. També puc acabar el treball ací.

La veritat és que, després de la baralla del matí, no sabia si Paula hi acudiria. Ni tan sols estava segur de voler-ho fer jo.

—Pense que t'hi convé anar. Potser alguna altra persona es quede esperant —seguia la burleta—. A més, allà tens bons ordinadors...

De sobte, una llum es va encendre al meu cervell.

Que ximple que havia sigut! No em podia perdonar que una cosa tan senzilla m'haguera passat per alt.

Vaig botar de la cadira com un boig i sense donar cap explicació em vaig llançar sobre el telèfon.

—Paula? —vaig cridar excitat.

—Un moment, de part de qui? —va fer una veu de dona, que suposava que era sa mare.

—Sóc un company de classe. He de parlar amb ella. És molt urgent, per favor.

—Ara veuré si es pot posar.

Al lluny, vaig sentir com la dona li transmetia l'encàrrec. Després d'un moment de silenci, per l'auricular vaig notar unes passes que vaig intuir que eren de la meua companya.

—Digues?

Li vaig conéixer la veu.

—Paula, ens hem de veure aquesta vesprada! —vaig fer excitat—. És imprescindible!

Ella va insistir que li ho contara, però el meu nerviosisme no em permetia sentir-la. Vaig seguir.

—A les cinc, a la biblioteca! És fonamental. He tingut un altre pressentiment! No hi faltes.

Ella intentà traure'm alguna cosa més, però vaig penjar l'aparell mentre reflexionava sobre el nou descobriment.

Em vaig oblidar del pare. Per mi podia anar on volguera, gastar-se els diners en allò que li pareguera millor. Jo estava massa excitat amb l'afer de què m'ocupava. No feia més que mirar el rellotge, en què els minuts transcorrien tan lentament que semblaven segles.

Mitja hora abans de les cinc, ja estava caminant cap a la biblioteca, tot i que sabia que hi podia arribar en deu minuts. Una vegada a la plaça, vaig intentar calmar l'ansietat passejant amunt i avall com una fera tancada en una gàbia massa menuda. També Paula degué sentir-se inquieta per la trucada perquè va arribar molt d'hora.

No aparentava recordar la discussió del matí; més aviat la seua expressió era intranquil·la. Va córrer fins a arribar a la meua vora, lluint aquella faldeta curta que deixava veure unes cames perfectes.

—Què ha passat? —demanà visiblement intrigada—. Has descobert res de nou?

Abans de contestar, li vaig prendre el diari que duia sota el braç. Jo m'havia descuidat el meu, amb les presses.

Desplegant els fulls, li vaig assenyalar amb colps de dit sobre la notícia:

—Mira, ací ho posa!

—Què? Ja ho he llegit aquest matí! Parla, per favor!

—Que no ho veus? Hem sigut uns bajoques! La nota..., la nota del rescat!

—Sí —em mirava com si estiguera parlant amb un boig. No em podia creure que no se n'adonara.

—Però, com és possible que no ho veges? Si és clar! Reflexiona. Com ha sigut escrita la nota en què demanen els dos milions d'euros? —intentava que arribara a la mateixa conclusió que jo.

—Amb un ordinador? Això ja ho sabíem —va fer ella sense comprendre.

—I què? —vaig insistir.

—Això, i què? —seguia a la lluna.

Era clar que a aquella xicona tan bonica, però igual d'obtusa, calia explicar-li les coses fil per randa.

—Si tu volgueres escriure qualsevol cosa sense que ningú sabera qui n'havia sigut l'autor, tindries tres solucions: empraries una màquina d'escriure, un ordinador o retallaries les lletres d'un diari.

Ella assentí per indicar que fins ací em seguia.

—És clar que el nostre home ha optat per l'ordinador —vaig continuar.

Un nou senyal d'assentiment.

—Tu ho faries amb un ordinador qualsevol?

Em va mirar amb cara de mussol.

—M'imagine que amb el de casa.

Decebut, perquè no connectava amb la meua idea, vaig seguir:

—Tu, sí, perquè ets una bona persona i no una delinqüent.

—On vols anar a parar? —començava a impacientar-se.

—Mira, cada màquina d'escriure té una característica que la diferencia de totes les altres. Tu o jo no ens n'adonaríem, però un estudi més profund revelaria si falla la «t» o si la «l» s'ajunta massa a la lletra següent... Per a un expert, una nota escrita amb una màquina d'escriure és com si haguera sigut feta de pròpia mà.

La vaig observar per comprovar que seguia el fil.

—Doncs bé, encara que no n'estic segur, sospite que el mateix pot passar amb una impressora: cada una deu tenir xicotets detalls que la fan única. Aleshores, si enviares un anònim fet amb el teu ordinador, seria quasi com si l'hagueres signat, ho comprens?

Va dir que sí, encara que jo no estava del tot convençut que ho haguera entés.

—Per tant, si el segrestador o els segrestadors no són uns inútils, i no ho crec, han hagut d'emprar un ordinador que no fóra el seu, posat que en tingueren un... I ara ve la pregunta del milió: on hi ha un ordinador que puga usar tothom?

Paula obrí la boca com si li faltara l'alé. Boquejava sense que les paraules agafaren el so necessari; però la seua expressió demostrava que, per fi, havia comprés on volia arribar.

—Vols dir que... —va fer al cap d'una estona.

—D'ací a poc, si tenim sort, ho podrem comprovar. Sols és un pressentiment, però aquest em diu que la nota del rescat ha sigut escrita en un

dels dos ordinadors de la biblioteca. Hi ha cap altre lloc millor? Hi entra i n'ix tanta gent, que resulta senzill passar desapercebut.

—Tal vegada el document és al disc dur! —s'animà la meua companya després de l'emoció.

—No ho crec. No hem de pensar que siguen tan imprudents. Això seria com signar la seua pròpia condemna.

L'excitació de la xicota decaigué en reflexionar sobre les meues paraules.

—És veritat —va fer decebuda—. Aleshores, de què ens pot servir saber que s'ha emprat aquest ordinador?

Vaig fer com si cavil·lara, encara que tenia prevista la resposta. Els bons detectius han de donar la impressió que la deducció resulta una tasca feixuga.

—De res... i de molt! —vaig afegir un poc de misteri al meu paper—. Pensa com jo. La primera nota no aclaria res; però, si l'han escrita ací, per què no ho poden tornar a fer?

—Fins i tot és possible que ho feren ahir, mentre nosaltres miràvem els diaris! —s'esglaià.

—Pot ser. Però opine que la van escriure el dia abans, és a dir, dimecres passat. Si la nota es va

rebre ahir, resulta poc probable que isquera el mateix dia.

En obrir la biblioteca, ens llançàrem de cap a la sala dels ordinadors. Les dues pantalles apareixien negres, mudes. Qui sap els secrets que devien tenir a dins?

No puc ocultar que m'omplia una gran emoció, que tractava de dissimular davant de Paula per intentar transmetre-li la sensació que dominava la situació, cada volta més posat en el meu paper de detectiu.

Afortunadament, la meua companya era una experta en ordinadors. Cada un es va ocupar d'un aparell. Vaig obrir el directori i, malgrat la prohibició de gravar cap document, la llista era molt extensa. La majoria dels arxius no tenia una denominació específica, sinó que tenien l'epígraf «Sense nom».

Era una tasca feixuga, però un per un vaig anar reproduint a la pantalla el seu contingut. Hi havia de tot, des de treballs d'història fins a porcades de mal gust, a més d'uns quants acudits.

Paula feia el mateix en l'altre ordinador. Em va tocar el braç.

—Mira.

Em vaig abocar a la finestra que la meua companya tenia a la pantalla en la qual apareixia un missatge curt:

«T'estimaré fins que s'ajunten el Sol i la Lluna. Carles.»

—És bonic, no trobes? —aclucà els ulls.

—Preciós... Lamente ser tan prosaic, però encara ens queda molt per revisar.

Havia transcorregut una hora llarga quan abandonàrem l'habitació. Em feia mal el coll i tenia els braços adolorits. Però el que més m'havia decebut era el nostre fracàs. En el fons, però, ho sospitava. Una cosa és que els autors no foren professionals i una altra que es comportaren com uns autèntics babaus. Hauria sigut un suïcidi deixar una prova com aquella a les entranyes d'un ordinador públic.

Ens vam asseure en una de les amples taules de la sala de lectura. Paula no estava molt més animada que jo. La seua cara reflectia el desencant. Em mirava com si jo fóra el culpable de la situació. Mentrestant, el meu cap intentava trobar una eixida o, almenys, un camí a seguir. Vaig repassar els

mètodes emprats pels detectius més famosos de la literatura. Ells sempre trobaven un indici, un detall insignificant que, de sobte, obria una llum entre la foscor. Però jo anava a cegues.

—Per què no demanes al bibliotecari si ha vingut per ací algun tipus estrany els últims dies?

—Sí —vaig fer enutjat—, ara aniré i li demanaré «Senyor Bernal, que ha vist vosté un individu amb un cartell al pit que diga: SEGRESTADOR?».

Ella es va posar erta. Serrant els llavis, protestà.

—Tampoc em dónes la culpa que no hàgem trobat res. Tu ets qui dirigeix tot açò. No et podràs queixar que no t'hi haja seguit!

Els ulls de Paula es mantenien fits en els meus. Tenia raó. Mai haguera somiat que confiara tant en mi. Me'n sentia orgullós. Orgullós i decebut alhora. Però no podia renunciar. Per mi, per Paula i per la pobra Sara.

Durant un moment, vaig estar temptat d'anar a parlar amb el bibliotecari i seguir el consell de la meua amiga. L'home continuava darrere del taulell repassant fitxes, ordenant llibres... Quina faena més avorrida!, vaig pensar.

I, de sobte, un raig d'esperança va ressorgir al meu interior. Els detectius extraordinaris només existeixen en les novel·les; però és en les pel·lícules que es veu el treball del policia corrent, aquell que descobreix l'assassí a força de paciència. Allò és el que ens faltava: rutina i esperança!

—Ens quedarem ací! —vaig interrompre el silenci—. Tens pressa?

Segons es veia, vaig transmetre de nou un cert aire d'ànim.

—Què has pensat, ara?

—No res. Simplement crec que hauríem de fer guàrdia. Si vaig pel bon camí, el tipus ha de tornar.

Vam abandonar el lloc on séiem per situar-nos en una taula des de la qual podíem vigilar els ordinadors sense cap esforç. Per passar el temps, vaig buscar una lectura amb un títol que semblava apassionant: *Ho sent, us heu equivocat de número*, d'Allan Ulman i Lucille Fletcher.

Encara que les primeres pàgines resultaven prometedores, no aconseguia concentrar-me en la lectura. Els ulls no deixaven de mirar els aparells, que a penes paraven: ara dos escolars buscant inútilment un joc, ara dos estudiants transcrivint

apunts. Els minuts transcorrien sense que ningú digne de la meua atenció fera acte de presència. Paula fullejava una recopilació de revistes antigues, o feia com si les fullejara, perquè la seua mirada tampoc s'apartava dels aparells.

Eren vora les vuit. Molts dels joves començaven a retirar-se quan va entrar un home d'uns cinquanta anys amb ulleres fosques, impròpies del lloc on ens trobàvem. Vaig llançar una mirada a la meua companya per avisar-la de la seua presència. L'home es dirigí cap a un dels ordinadors, s'hi assegué al davant i començà a teclejar. Pel que es veia, tenia molt a escriure.

Sense dir res, vaig creuar la sala de lectura i em vaig plantar davant del bibliotecari, que em va mirar sense cap interés esperant que fóra jo qui parlara.

—Perdone'm, senyor Bernal, però em sembla que conec l'home que ha entrat fa un moment i ara no puc dir qui és. Tot i això, sé que el tinc vist.

El bibliotecari va estirar el coll per veure'l millor. Tornant a abaixar els ulls cap als llibres que ordenava, va dir:

—Es tracta d'Arcadi Beltran, un professor universitari. No crec que el conegues, encara que ve

sovint. Sembla que vol aprendre el maneig de l'ordinador. La nova tecnologia l'ha agafat un poc vell i ve a entrenar-s'hi.

Em vaig estranyar de la detallada explicació d'aquell jove tan seriós. Potser estava avorrit després de tota la vesprada sense xarrar amb ningú.

En tornar al costat de Paula, es va interessar per la meua absència. Li'n vaig explicar el motiu i el resultat. No em va dir res, però li vaig notar una expressió de cansament.

—T'acompanye a casa? —vaig proposar.

—Que vols que ens n'anem? —va demanar com qui es troba a les ordres d'un altre.

—Trobe que seria el millor. Ací no fem res. A hores d'ara, potser la policia ja deu haver resolt el cas, o Sara Ferrer és morta —em vaig mostrar disgustat.

—A quina hora tanquen la biblioteca?

—A les nou. Falten tres quarts d'hora.

—Com vulgues, tant se me'n dóna.

Tampoc mostrava massa ànims.

Ens trobàvem a la porta de la sala quan un home va entropessar amb Paula. Sense demanar disculpes, es va introduir a la biblioteca. Duia els cabells desarreglats i una barba descurada. A

la mà dreta portava una enorme bossa de plàstic amb l'anagrama d'un conegut supermercat.

No sé per què aquell tipus va atraure la meua atenció. Vaig agafar pel braç Paula en el moment que aquesta començava a baixar l'escala.

—Espera. M'he oblidat de col·locar el llibre a la prestatgeria —vaig excusar-me per tornar-hi.

L'home de la barba, sense saludar el senyor Bernal, es dirigí cap a la sala d'ordinadors. Jo no el perdia de vista.

En veure el professor entusiasmat amb l'aparell, l'individu va fer com si retrocedira. Però un segon després s'hi introduí decidit; encara en quedava un de lliure.

Des de l'extrem del taulell del bibliotecari podia seguir les accions del tipus. Va abandonar la bossa a terra, mentre teclejava maldestrament, com qui està poc familiaritzat amb aquests aparells.

Vaig requerir de bell nou l'atenció del senyor Bernal per demanar-li si el coneixia.

—Què passa? Es tracta d'alguna mena de joc entre la teua amigueta i tu? —va dir enutjat.

—Per favor. No és cap joc. Ella —vaig fer girant la vista cap a Paula— creu que aquest home la va seguir un dia. Jo li he dit que es deu confondre, però ha insistit.

Per un moment, el bibliotecari semblà tornar als llibres, però, de sobte, va amollar amb malhumor:

—No el conec de res. Només hi ha estat una altra vegada, i ni l'altre dia ni avui s'ha dignat a dir bona vesprada. La pròxima volta li demanaré que s'identifique.

—Recorda quan va ser que vingué?

L'home va fer un gest de desgana.

—Fa poc —no n'estava segur—, potser un parell de dies o una setmana..., no me'n recorde. Solament sé que no és dels habituals.

I es va tancar en un mutisme, com qui considera que ja ha parlat massa de moment.

Vaig tornar amb Paula, que m'esperava ansiosa.

—Què has esbrinat?

—No res. El senyor Bernal no el coneix, la qual cosa resulta prometedora. No és normal que un rostre se li escape.

Ens trobàvem a la meitat de l'escala. Jo no sabia com actuar, si tornar a la sala de lectura per vigilar-lo o abandonar. A la fi, vaig decidir:

—L'esperarem baix.

la mà dreta portava una enorme bossa de plàstic amb l'anagrama d'un conegut supermercat.

No sé per què aquell tipus va atraure la meua atenció. Vaig agafar pel braç Paula en el moment que aquesta començava a baixar l'escala.

—Espera. M'he oblidat de col·locar el llibre a la prestatgeria —vaig excusar-me per tornar-hi.

L'home de la barba, sense saludar el senyor Bernal, es dirigí cap a la sala d'ordinadors. Jo no el perdia de vista.

En veure el professor entusiasmat amb l'aparell, l'individu va fer com si retrocedira. Però un segon després s'hi introduí decidit; encara en quedava un de lliure.

Des de l'extrem del taulell del bibliotecari podia seguir les accions del tipus. Va abandonar la bossa a terra, mentre teclejava maldestrament, com qui està poc familiaritzat amb aquests aparells.

Vaig requerir de bell nou l'atenció del senyor Bernal per demanar-li si el coneixia.

—Què passa? Es tracta d'alguna mena de joc entre la teua amigueta i tu? —va dir enutjat.

—Per favor. No és cap joc. Ella —vaig fer girant la vista cap a Paula— creu que aquest home la va

seguir un dia. Jo li he dit que es deu confondre, però ha insistit.

Per un moment, el bibliotecari semblà tornar als llibres, però, de sobte, va amollar amb malhumor:

—No el conec de res. Només hi ha estat una altra vegada, i ni l'altre dia ni avui s'ha dignat a dir bona vesprada. La pròxima volta li demanaré que s'identifique.

—Recorda quan va ser que vingué?

L'home va fer un gest de desgana.

—Fa poc —no n'estava segur—, potser un parell de dies o una setmana..., no me'n recorde. Solament sé que no és dels habituals.

I es va tancar en un mutisme, com qui considera que ja ha parlat massa de moment.

Vaig tornar amb Paula, que m'esperava ansiosa.

—Què has esbrinat?

—No res. El senyor Bernal no el coneix, la qual cosa resulta prometedora. No és normal que un rostre se li escape.

Ens trobàvem a la meitat de l'escala. Jo no sabia com actuar, si tornar a la sala de lectura per vigilar-lo o abandonar. A la fi, vaig decidir:

—L'esperarem baix.

Enfront de la biblioteca hi ha un jardí envoltat d'una bardissa maltractada per aquells que la travessen i li fan mosses. A l'interior de la tanca vegetal, tres bancs de fusta permeten seure als jubilats i als infants que hi passegen. En aquell moment es trobaven buits. Els uns i els altres devien ser a casa, ja que quasi era l'hora de sopar. Els fanals començaven a escampar la llum pel terra cobert d'embolcalls de llepolies.

—Esperarem que isca —vaig fer mentre col·laborava a destruir la bardissa creuant-la per on no devia.

—Trobes que és ell? —Paula baixà la veu com si temera que ens poguera sentir.

—No —vaig fer amb sinceritat—, però no tenim cap altra possibilitat.

En realitat no sé el que esperava. Potser demostrar-li que no em donava per vençut.

Aproximadament dos minuts més tard, el de la barba va aparéixer a la porta de la biblioteca, mentre nosaltres intentàvem aparentar indiferència arrimats a un dels bancs del jardí.

L'aparició d'aquell home eixint de la biblioteca em va despertar un muntó d'inquietuds. La forma precipitada d'entrar a la sala demostrava una conducta sospitosa. No és normal acudir en un lloc com aquell amb la bossa de la compra. A més, per què s'havia encaminat tan decididament als ordinadors?

Tenint en compte el breu temps que havia emprat, no podia haver escrit molt. Encara que, vaig pensar, una nota de rescat tampoc demana una redacció massa minuciosa.

Ara em penedia de no haver-lo vigilat de més a prop per comprovar si havia imprés algun paper. Estava enfadat amb mi mateix de la meua maldestra actuació, però no podia tornar arrere.

Era a escassos metres de nosaltres. El contrallum m'impedia estudiar detalladament les seues faccions. Allà dalt, només m'havia fixat en la barba cridanera. En canvi, ara observava aquella figura d'escassa estatura i muscles escanyolits retallant-se entre la claror que provenia de l'edifici.

L'individu va quedar immòbil alguns segons guaitant en totes les direccions, com si esperara que apareguera algú, o potser per assegurar-se que ningú el vigilava.

Aquesta possibilitat em va preocupar. Si realment aquell era el nostre home, la presència de dues

persones com nosaltres plantades al mig del jardí, com estaquirots, el podia alertar. Encara no havia decidit el que era més adequat. No tenia traçat cap pla, però havíem de passar desapercebuts. Què era el que solia fer una parella en un lloc com aquell?

No sé si vaig actuar imprudentment, però, en un gest inesperat que no em va passar pel cervell sinó que em va eixir del cor, vaig rodejar la cintura de Paula amb el braç esquerre, mentre el dret li estrenyia el coll. La xica inicià un intent de refús que vaig neutralitzar amb força mentre li arrimava la boca a cau d'orella.

—Dissimula..., el tipus està a l'aguait! —vaig xiuxiuejar esperant que s'adonara de la situació.

Ho va comprendre tot d'una. No era tan obtusa com creia. Ningú sospitaria d'una parelleta abraçant-se; resultava la cosa més lògica. Si per cas el de la barba ens descobria, no se'n sorprendria gens ni miqueta.

El que em vaig sorprendre vaig ser jo, en veure el que va succeir el segon següent. Paula va acostar el seu rostre al meu i, abans que poguera reaccionar, em vaig trobar amb els seus llavis sobre els meus. Un calfred em va recórrer l'espinada de dalt

a baix i no vaig poder evitar tancar els ulls mentre assaboria la dolçor suau d'aquell contacte.

No puc assegurar si va transcórrer un segon o un segle. Una sacsejada i la veu, entre precipitada i divertida, de la meua companya em van traure d'aquell somni:

—Ei, que s'escapa l'ocell!

Quan les mil llumenetes s'acabaven d'esvair, vaig descobrir la figura del sospitós allunyant-se.

Em va costar tornar a la realitat. Als llavis encara em quedava el regust de Paula, i la carn de gallina perdurava en tota la pell del meu cos. No em sap greu confessar-ho, aquell va ser el meu primer bes, i no l'oblidaria mai.

El tipus de la bossa acabava de girar pel cantó de l'esquerra de la biblioteca que donava a l'avinguda. Vaig haver d'espavilar-me ben de pressa i maquinar el que havíem de fer.

—Seguim-lo!, potser ens conduirà fins a Sara!

Feia una estona que Paula i jo ens havíem separat de la inesperada abraçada, però les nostres mans continuaven unides. D'aquesta manera vam mamprendre el camí. Sense necessitat de dir-nos-ho, tots dos érem conscients que, si realment aquell era l'home que créiem, corríem un gran risc. Ara no es tractava d'un joc. Si aquell individu havia sigut capaç de segrestar una xica i exigir dos milions d'euros de rescat, qualsevol cosa que fera perillar la seua empresa el faria reaccionar d'una manera imprevista.

—Per què no avisem la policia? —proposà Paula, i la seua mà em va transmetre una força desconeguda.

També aquell pensament m'havia passat pel cap. Però, quina excusa podíem donar?, que havíem sorprés un tipus utilitzant l'ordinador de la biblioteca? Probablement ens prendrien per bojos.

—Això no ho podem fer, no tenim cap prova, ni tan sols la seguretat que aquest siga l'home que busquem. De moment, ens limitarem a observar-lo. Potser ens endurem un desengany.

Ho vaig dir per tranquil·litzar-la, però en el fons, no sé si per les ganes de lluir-me o si era de veres, una veu interior em deia que anàvem pel camí correcte. El problema se'ns presentaria si el sospitós agafava un cotxe; aleshores, totes les nostres possibilitats haurien acabat.

El de la barba continuava per la suau costera de l'avinguda plena de gent que entrava i eixia de les botigues il·luminades amb una gran intensitat. A penes una dotzena de passes ens separaven. De tant en tant, el tipus es detenia davant d'un aparador sense mostrar cap interés i llançava una mirada inquisidora cap arrere.

No podia assegurar que no ens haguera vist, però tampoc tenia res d'estrany que una parella de promesos, que això semblàvem, amb les mans ben agafades, fera un passeig a aquelles hores.

Paula i jo a penes parlàvem, pendents de l'home que ens precedia. Cap dels dos semblava voler retraure el que havia passat al jardí, encara que, almenys jo, no pensava en altra cosa. Havia sigut només un estratagema per a despistar el sospitós o tenia alguna altra intenció? De tota manera, em sentia ple de goig... i d'esglai al mateix temps.

Sortosament, semblava que el de la barba faria el trajecte, fóra quin fóra, a peu. Això facilitaria la nostra tasca i, en cas de resultar descoberts, podríem fugir cames ajudeu-me.

A mesura que ens acostàvem al cap de l'avinguda, la quantitat de gent minvava, cosa que feia més perillós l'intent de passar desapercebuts. Ara calia mantenir-se'n suficientment allunyats, però sense perdre'l de vista.

Quan ens hi acostàvem massa, ens havíem de detenir, bé fent que ens interessava un aparador, bé simulant una nova abraçada que ens fera passar per dos enamorats.

Però les botigues començaven a escassejar. Els fanals també s'espaiaven, i la foscor, que afavoria el nostre objectiu, venia a ajudar-nos.

L'avinguda per on caminàvem es tallà de sobte per a desembocar en un carreró. És el contrast entre la ciutat moderna i la històrica, en la qual abunden carrers estrets i tortuosos.

Ara calia estar ben a l'aguait. En qualsevol moment, aquell individu podia desaparéixer per una drecera o una altra i ens resultaria impossible seguir-lo. També corríem el risc que ens descobrira, sense que cap excusa sobre la nostra presència allí resultara convincent.

Em va venir al cap la persecució del dia anterior al pare. Només que ara es tractava d'una situació molt més seriosa. Si no em fallava l'instint, ens trobàvem en la pista correcta. Però encara quedava

molt per recórrer. Com havíem d'actuar? Una solució era comptar amb la policia; però necessitàvem proves, i no en teníem cap. Una altra era trobar-lo amb les mans a la pasta i aleshores informar-ne les autoritats. I la més arriscada, actuar nosaltres mateixos.

Mentre albiràvem al lluny aquell tipus, amagant-nos en cada cantonada i cada amagatall que aquells carrers ens oferien, em vaig adonar que jo no anava tot sol. Havia sigut jo qui hi havia involucrat Paula, però, era prudent que es trobara en aquella situació?

—Per què no te'n vas a casa i continue jo? —vaig proposar-li.

—Ni parlar-ne! —es va enutjar—. Et penses que, perquè sóc una xica, no puc fer el mateix que tu? És el nostre treball, i el farem els dos junts, passe el que passe!

La pressió dels seus dits contra la meua mà demostrava a les clares que estava decidida a tot.

Des de la nostra posició, vaig veure que el tipus es detenia una vegada més per girar-se i assegurar-se que ningú el seguia. Vaig haver d'espentar Paula contra la llinda d'una porta antiga, de fusta, i ens vam estrényer contra la foscor. Notava cada plec del seu cos sobre el meu; però ara no estava per romanticismes. Podia assegurar que ella tampoc; la seua respiració denunciava la por que sentia.

En tornar a guaitar, aquell havia desaparegut. Cap a la dreta o cap a l'esquerra?

Ens separaven almenys quaranta metres del cantó on s'havia plantat el de la barba. Si no volíem perdre'l de vista, havíem de córrer. Vaig estirar la mà de la meua companya per obligar-la a seguir-me.

Les nostres passes sonaven com el galop d'un cavall entre aquelles parets envellides. Temia que ens pogueren sentir des d'un quilòmetre de distància, però no hi havia cap altra alternativa. Ara havíem arribat fins ací i no podíem renunciar. Mira que si havíem seguit una pista falsa?

Però alguna cosa indesxifrable em deia que estàvem en el bon camí. El que no sabia jo era la manera d'acabar tot l'assumpte.

Esbufegant, aconseguírem la cantonada tot just en el moment que els garrons del nostre perseguit s'introduïen per una porteta metàl·lica que formava

part d'una altra porta enorme. L'edifici a què corresponia tenia l'aspecte d'un garatge o d'un taller, aïllat de la resta de les cases del voltant.

La porta va sonar, en tancar-se darrere de l'individu, com una galtada formidable.

—Creus que la pot retenir en aquest casalot? —la veu de Paula era un xiuxiueig.

—No és mal lloc. De tota manera, no et sembla estrany que hi haja entrat? No sembla un habitatge gens acollidor.

Amb totes les precaucions del món, ens vam acostar a l'edifici. Tenia només una planta, però era de bona altura. La porta no deixava el menor badall per on es poguera guaitar. Vaig arrimar l'orella al ferro oxidat per tractar de sentir qualsevol soroll estrany. Res, el silenci més absolut.

Estirant la mà de la meua amiga, vam iniciar un estudi dels voltants de l'edifici. Les parets eren llises i compactes. Només dalt de tot es veien unes finestretes amb els vidres trencats; però resultava impossible arribar-hi. Necessitaria una escala de bomber per a guaitar a l'interior.

Continuàrem la nostra inspecció fent la volta completa. A la part de darrere, donant a un camp obert, s'alçava una mena de caseta adossada a la construcció principal, per la qual era fàcil pujar i arribar fins en una finestreta que també tenia els vidres trencats. Probablement, els xiquets del barri s'havien entretingut provant la seua punteria contra els vidres.

—És un bon lloc per a entrar —vaig dir alhora que assenyalava les maltractades finestres.

—Però ell és a dins! —es va esglaiar Paula.

No sabia què fer. Cada minut que transcorria estava més convençut que Sara Ferrer es trobava a l'interior d'aquell garatge, taller, o el que dimonis fóra. El problema era com havia d'actuar.

—I si férem una trucada anònima a la policia? —va proposar.

La idea no em va semblar gens desgavellada. Ells estaven treballant sobre el segrest; qualsevol dada els podia servir per a animar-los i posar-los en marxa. Nosaltres ja hi havíem fet tot el que havíem pogut.

—Crec que serà el millor —vaig acceptar a la fi.

Començàvem la retirada quan el so inconfusible de la porta ens va arribar amb claredat. Amagant-nos darrere del mur, entre les parets del car-

reró, vam veure el tipus de la barba que semblava allunyar-se de l'edifici. Ara ja no duia la bossa de plàstic a la mà.

Esperàrem uns minuts per veure si la fugida era definitiva o si el de la barba tornava a aparéixer.

Els primers cants dels grills trencaven el silenci de la nit.

Passat algun temps que vaig considerar prudencial, vaig decidir que l'accés a l'interior estava lliure.

—Jo puge! —em vaig fer l'ànim.

—Vols entrar-hi? —s'esglaià Paula.

—No tenim cap altra solució. O descobrim tot l'assumpte o fem el ridícul més espantós! —vaig haver d'arriscar, després de tot el que havia mogut.

—I jo, què faig? —preguntà angoixada.

—T'has de quedar ací fora. Et convertiràs en la meua guardiana. Si tarde més del que et semble prudent, acudeix a la policia; ells sabran el que han de fer!

Paula assentí amb els ulls. La situació havia arribat a un punt en què ja no podíem fer-nos arrere. Abans d'iniciar la part definitiva del nostre treball, vaig tenir una gratificació extraordinària; la xicona

va repetir l'actitud del jardí unint els seus llavis als meus. Encara que era la segona besada que rebia en poc de temps, les sensacions es van reproduir. Valia la pena el risc en canvi d'aquell premi.

Mentre ascendia cap a la teulada afermant els peus en el forrellat que tancava la porta menuda de la caseta adossada a l'edifici principal, vaig llançar una mirada en direcció a Paula. La foscor no em permetia distingir el seu rostre, però fins a mi va arribar clara la seua veu:

—Vés alerta! I recorda que t'espere ací baix!

La pujada no va resultar difícil. Una reixa de ferro rovellat, que cobria una finestreta barrada amb una porta de fusta, em va permetre arribar al terrat, conformat per unes teules tacades de líquens que dibuixaven capritxoses figures sobre el fosc de la coberta.

Des d'aquella situació vaig calcular que la finestreta més pròxima, en la qual relluïen els trossos de vidre irregulars com ganivets ben esmolats, la tenia a l'abast de la mà sense haver d'estirar massa els braços. El problema estava en aquelles puntes agudes, que podien produir-me un bon tall si no anava amb compte.

L'altra incògnita era per quin dels buits m'havia d'introduir. Vista l'alçada d'aquell mur, podia suposar que la distància des de les finestres fins al terra de l'interior havia de ser considerable. A més, ignorava què podia trobar-me allà baix.

El primer que havia de fer era eliminar aquella serra de vidres tallants que podien fer-me xixines les mans. Vaig solucionar aquell problema traient-me la sabata i colpejant amb el tacó les restes que les pedrades dels xiquets havien deixat. Des de l'altre costat em va arribar esmorteït l'esclat dels vidres xocant contra terra. Pel temps transcorregut, vaig deduir que, efectivament, la distància fins a baix era enorme.

No era capaç de definir el sentiment que tenia al meu interior. Era clar que la por formava part de la barreja de sensacions que s'hi covaven. Però també hi havia una intensa curiositat i, per què no reconéixer-ho, una vanitat de demostrar a la meua companya que la confiança dipositada en mi no era debades.

A més, era quasi segur que es tractava d'una falsa alarma i que tot havia sigut producte d'una sèrie de casualitats. Entre mil possibilitats, potser no arribara a una que haguérem encertat les nostres sospites.

Aleshores, la meua presència damunt d'aquella teulada no seria gens diferent de la d'un gat fent exercicis d'acrobàcia.

Abans de decidir-me a fer el pas definitiu, vaig girar els ulls per buscar Paula, que en aquell moment s'empinava per no perdre'm de vista. Vaig agitar la mà i, encara que no era moment de broma, em vaig riure de mi mateix pensant que aquell gest imitava el de les regines de les festes populars.

Vaig rebre la resposta de Paula abans de mamprendre el que podia ser el moment definitiu d'aquella absurda aventura. O bé descobria què amagava aquell tipus misteriós a l'interior d'aquell casalot o bé hauria fet el ridícul més espantós de la meua vida.

Amb un bot curt, les meues mans es van aferrar al marc de la finestra. Flexionant els braços com en la classe de gimnàstica, vaig aconseguir alçar el cap fins al buit que donava pas a una completa foscor, que després d'uns quants segons no va resultar tan intensa en acostumar-s'hi les meues pupil·les. Recolzant els avantbraços al marc i reptant com una sargantana, vaig poder introduir-me fins més enllà dels muscles a l'interior. Des d'aquella posició, bastant còmoda tenint en compte les circumstàncies, vaig estudiar el panorama. La claror tènue dels fanals que entrava per la filera de finestretes deixava endevinar el terra a massa metres d'altura per a deixar-me caure sense córrer el risc de trencar-me mitja dotzena d'ossos. Vaig desviar la vista a dreta i esquerra i vaig descobrir a escassa distància el que semblava una escala metàl·lica, que desembocava en una mena de garita d'aquelles que s'empren com a oficina en moltes naus industrials. L'olor d'oli em confirmà que es tractava d'un taller mecànic, encara que no aconseguia veure cap vehicle.

Aquells escalons estaven al meu abast, encara que per a arribar-hi m'hauria de balancejar uns quants centímetres cap a l'esquerra.

Inspirant profundament per espantar la por que anava creixent, em vaig dir: «Ànim! Perdut per perdut, la manta al coll!».

El buit era prou ample perquè el meu cos hi passara. Repenjat al marc de la finestra, vaig dubtar un moment la manera de fer la maniobra; però el dolor de les mans no em permetia massa deliberacions. Vaig haver de decidir-me. Agafant im-

puls, vaig bellugar el cos com una campana que es balandreja. Segurament, des que em vaig deixar caure fins que vaig notar el terra sota els peus degueren passar dècimes de segon, però a mi em semblà una hora. El contacte de les meues sabates contra el ferro del replà a penes va fer soroll; tot i això, vaig estar un minut llarg escoltant mentre contenia la respiració esperant que allà baix algú donara senyals de vida.

No puc dir si em tranquil·litzà la manca de resposta, que demostrava que no havia sigut descobert, o si m'aclaparà la decepció per aquell silenci absolut que anunciava una terrible errada en el meu càlcul a l'hora d'imaginar un descobriment extraordinari.

Arribat en aquell punt, ja no podia fer res més que acabar la meua missió. Abans de baixar per aquella escala, vaig arrimar tot el que era possible el cap al forat d'entrada i, arriscant-me a ser descobert, vaig fer un xiulit apagat amb l'esperança que el sentira Paula des de l'exterior i que això servira per a tranquil·litzar-la. No vaig rebre cap resposta, però no volia apujar la intensitat del xiulit per precaució. Estava segur que el seu cor estaria bategant a la mateixa velocitat que el meu.

Tot i que la foscor anava augmentant a mesura que m'allunyava de les finestres, em va resultar fàcil baixar, perquè l'escala disposava d'una barana untosa que de segur que estava embrutant-me les mans de greix.

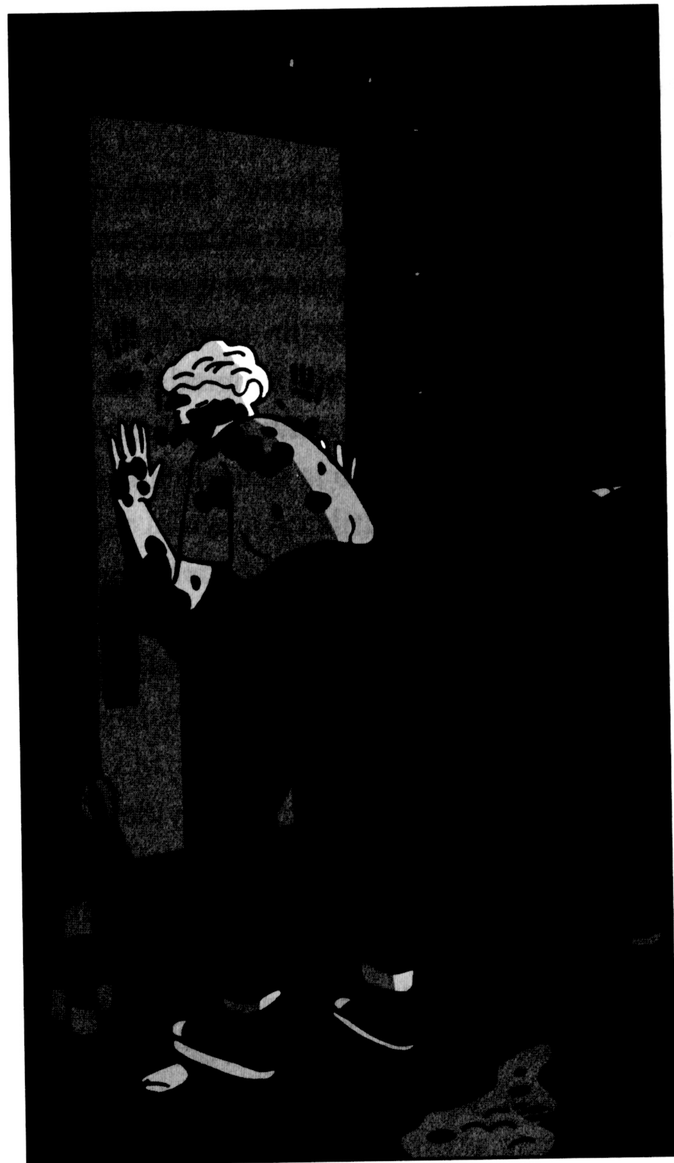
El vell taller d'automòbils, ara ja no tenia cap dubte que ho era, tenia el terra cobert de mil deixalles que el convertien en una superfície completament irregular. Sota els peus notava pedres, trossos de vidre, restes de draps, cartons i altres objectes no identificats...; però ni rastre d'una xicona segrestada. Uns quants metres davant meu, vaig endevinar, més que veure, una porta de fusta que probablement tancava el que hauria pogut ser el lavabo. Per cert que, no sé si per associació d'idees, em van entrar unes ganes de pixar irrefrenables. Corrent, em vaig dirigir cap a allò que jo havia qualificat d'urinari.

Em trobava a mig camí quan el cor em va fer un bot en notar que el terra em fallava sota els peus. Instintivament, vaig avançar els braços per protegir-me, mentre tota la meua persona s'afona-

va en un abisme. Malgrat la barrera que oferiren les mans, vaig rebre una tremenda trompada en ple front, fins al punt de veure mil i una estrelles entre aquella foscor. També una coentor al genoll dret em va fer pensar que m'havia trencat la cama. A la fi, totes les costelles xocaren violentament contra el terra. Em van venir a la boca més d'una dotzena de malediccions, però l'instint va aconseguir reprimir-les sense que es feren sonores.

En recuperar-me d'aquella terrible costellada, em vaig adonar del que havia succeït. En la meua pressa per alleujar la inoportuna necessitat, havia anat a parar a l'interior de la trapa des d'on es reparen els baixos dels automòbils. A dins del cap encara sonava una mena de campanada que em feia vibrar els parietals; però em vaig adonar, amb satisfacció, que la cama estava sencera. L'oli brut de centenars de motors va impregnar la meua roba, que va quedar esvarosa com la pell d'una tenca.

A cegues, vaig trobar els escalons que em portarien al nivell normal de l'edifici. Els vaig pujar a gatameu, perquè el genoll encara em cremava. I mira tu per on, malgrat el dolor que sentia en tot

el cos, les ganes de pixar no m'havien passat. Allà mateix vaig buidar la bufeta i em vaig sentir una mica millor.

Mig refet de la tamborinada, encara que el genoll continuava amb una calfor alarmant, vaig estudiar entre la foscor el paisatge que m'envoltava. Entre trastos desconeguts, no es veia ni rastre de Sara Ferrer. Notava la roba amerada de l'oli que em xopà a la trapa i imaginava que el meu aspecte devia ser deplorable. Però la situació no estava per a fixar-se en detalls inútils.

Enfront, continuava aquella porta tancada on hauria d'haver satisfet la meua necessitat si no haguera estat tan imperiosa. Vaig estar mirant-la una bona estona mentre em fregava l'extremitat adolorida.

Aleshores, un soroll sord, però evident, em va fer oblidar tot el mal de la cama i del cap. El so provenia de l'altre costat de la porta que tenia davant meu; era com la grapada d'un gat que intentara trobar una eixida arrancant la fullola que la conformava. El meu cor inicià un batec violent en adonar-me que aquell so només podia produir-lo un ésser viu.

Amb molta més precaució que abans, vaig fer les passes que em separaven fins a poder arrimar l'orella a la fusta, intentant que, fóra qui fóra qui produïra aquell soroll, no poguera descobrir la meua presència. El contacte amb la porta es tornà més ferm i no n'hi havia dubte: es tractava d'unes ungles arrapant la superfície rasposa. Amb tot el tacte de què vaig ser capaç, vaig intentar accionar el pany per obrir, sense pensar en allò que m'hi trobaria darrere.

Potser la meua acció va inquietar l'ocupant de l'habitació. Tot el cos se'm va estremir en sentir una veu mig punyent mig afònica que implorava:

—Mare! Mare!

Sens dubte es tractava d'una veu femenina, malgrat el to greu com a conseqüència d'una afonia evident.

Totes les cèl·lules del meu cos es posaren alerta mentre una llum se'm va encendre al cervell: estava en el bon camí! Aquell crit planyívol només podia correspondre a una persona, la xicona que buscava: Sara!

Amb més seguretat, vaig empényer la barrera que s'interposava entre nosaltres per obrir-la tan

ràpidament com fóra possible. L'efecte va ser immediat. De l'altra banda, la veu adquirí un aire dramàtic:

—Mare, mare...!, per què no has vingut a veure'm?

Tremolós, vaig temptejar el pom, però aquest no cedia. Ara els plors de la persona que hi havia a l'altre costat m'arribaven amb tota claredat.

—Mare, vull tornar a casa... a casa!

—Sara? —vaig fer amb precaució.

Després d'un moment de silenci, un aguait d'esperança acompanyà la veu.

—Ets tu, mare? Ets tu?

Una sensació de triomf m'omplia el pit. Era possible haver-ho encertat a la primera? Estava a punt d'acabar aquell treball que d'una manera casual havia arribat fins a mi i m'havia ocupat totes les últimes hores?

Vaig desviar, per un segon, el meu pensament fins a Paula. Com m'agradaria que estiguera al meu costat per a compartir aquest moment!

—Sara, no patisques, de seguida et trauré! —tractava de comunicar-li la meua seguretat.

—I ma mare? —insistí la veu.

Sense arribar a respondre-li, vaig intentar a palpes trobar alguna cosa que em servira per a abatre aquella porta que s'interposava entre tots dos. Arrossegant-me, temptejava el terra sense trobar l'eina adequada. Si almenys haguera disposat d'un misto!

No em va fer falta perquè, de sobte, l'estança es va il·luminar, cosa que em va obligar a tancar els ulls, ferits per la imprevista claror. Tot seguit, el colp metàl·lic de la porta principal esclatà com un tret.

Encara no havia acabat de pair la sorpresa quan, girant la vista cap a l'entrada, vaig fer un bot en descobrir la presència quasi familiar de l'home de la barba. Aquest tampoc esperava trobar-m'hi i va ofegar un crit d'estupor.

Però l'individu, sens dubte més expert que jo en situacions estranyes, va reaccionar amb més rapidesa de la que jo haguera desitjat i va mamprendre una carrera pel mig del taller en direcció a on em trobava.

En menys d'un segon vaig calcular les meues possibilitats, que no eren moltes: o arribava a l'escala per intentar guanyar la finestra per on havia entrat o no em quedava altre remei que enfrontar-lo.

Vaig optar per batre'm en retirada. De manera que vaig començar a córrer cap als escalons metàl·lics que conduïen al finestró; però el tipus endevinà la meua intenció i, tallant-me el terreny, em va eixir a l'encontre. Fent un giravolt el vaig esquivar, encara que així m'allunyava del meu objectiu. Per un segon les nostres mirades es creuaren. Ell no va poder reprimir una expressió de sorpresa, probablement en haver-me reconegut de la biblioteca o del jardí.

S'interposava entre mi i l'escala, però ens trobàvem a la distància suficient perquè no intentara caçar-me d'una envestida. Darrere del seu llom vaig veure la porta principal del taller oberta i, desplaçant-me lateralment, vaig tractar de situar-me en posició de buscar l'altra eixida.

De sobte, l'home dibuixà un semblant aparentment tranquil i parlà.

—Què és el que busques?

La veu sonava falsa i la mirada que llançà cap a la porta on es trobava Sara el denuncià.

—Si vols diners o radiocassets, has errat el lloc. Ací no hi ha res de valor —feia mentre intentava acostar-se'm.

A cada passa que ell feia, jo em movia en el mateix sentit per mantenir la distància.

Un crit quasi inhumà va eixir de darrere de la porta de fusta on es trobava Sara:

—Maaaareeee!

El tipus féu una cara de contrarietat. S'adonà que jo estava al corrent de tot l'embolic i es disposà a resoldre la situació. Com un felí, se'm llançà al damunt. El bot em va agafar de sorpresa i no vaig poder evitar que les seues mans caigueren sobre el meu cos. Vaig notar unes sarpes que intentaven immobilitzar-me per la cintura. Afortunadament, l'oli que amerava la meua roba va fer que aquelles urpes s'esvararen cames avall. El tipus, en fallar el seu objectiu, es va pegar un bon colp al front contra el terra, que sonà com un meló en obrir-se.

Vaig aprofitar l'ocasió per a aconseguir l'escala, que tenia més a prop que la porta principal. Com un escalador, pujava els escalons, que sonaven com uns timbals metàl·lics. El buit de la finestra estava al meu abast. M'hi vaig llançar com un porter de futbol que intenta parar un penal. Les mans es van aferrar al marc mentre intentava traure el cap; però vaig notar com els peus

se'm quedaven immòbils, com si un cep els haguera atrapat.

Vaig cridar «Paula!», al mateix temps que una força m'estirava cap arrere.

El tipus de la barba i jo caiguérem a terra fets un embolic. Ell provava de colpejar-me amb el puny en plena cara, mentre jo feia tot l'esforç per evitar-ho cobrint-me amb els avantbraços, que rebien els colps.

Mentre ell utilitzava els punys, jo feia el mateix amb els peus. Li vaig encertar una puntada en algun punt delicat del seu cos, perquè va amollar un gemec seguit d'una imprecació irrepetible. La meua punteria em va permetre escapar dels seus braços i posar-me dret al replà superior de l'escala.

—Paulaaa! —vaig fer amb totes les meues forces.

Un braç com una tenalla em va estrényer el coll i va tallar el meu crit d'auxili. La pressió augmentava i l'aire semblava acabar-se mentre els ulls se m'ennuvolaven. Per més que camejava, no aconseguia soltar-me d'aquella abraçada que començava a ofegar-me.

Veient que no podia desfer-me'n de cap manera, em vaig recolzar sobre el cos del meu enemic i, fent palanca amb els peus contra la paret, vaig espentar amb força cap arrere.

El moviment va donar resultat perquè aquell va recular, encara que no m'amollava. De sobte, em vaig veure arrossegat escales avall. El primer colp el va amortir el tipus de la barba, que llançà un ai en prendre contacte el seu cos contra l'aresta d'un escaló. Però tot seguit iniciàrem una sèrie de giravolts cada un dels quals produí un impacte en cada centímetre del meu cos. El primer el vaig sentir al colze esquerre, que vaig notar que es trencava com una canya verda; a continuació, el meu nas va impactar contra la barana i la llum desaparegué de la meua vista mentre notava un doll calent i apegalós que m'omplia la boca. L'últim..., l'últim no puc dir quin va ser. Només que una pau fosca i el cant d'uns angelets em van omplir el cap i van fer que m'oblidara de Sara, de Paula, del tipus de la barba i de l'institut.

El primer que vaig notar en despertar-me era que el braç esquerre em pesava una tona i que, per més que intentava moure'l, em resultava impossible. També una olor de medicament em va omplir el nas. Vaig obrir els ulls, però el llum situat so-

bre el meu cap impactava directament en aquests i tota la resta quedava en penombra, com en el cas dels detinguts que interroga la policia. Al meu voltant van començar a sonar veus familiars. La primera va ser la de la mare, que digué:

—Mira, ja obri els ulls!

—Gràcies a Déu! —va dir una altra veu, que vaig identificar com la del pare i em va produir molta més alegria de la que hauria pogut sospitar.

Amb el braç dret que em quedava lliure vaig fer un senyal perquè em desviaren aquella bombeta que m'encegava completament. També vaig intentar articular unes paraules, però les barres em feien mal i em sentia incapaç d'obrir la boca.

Per fi, algú s'adonà de la meua muda petició i va desviar aquella claror que em feria la vista. A poc a poc, anaren apareixent totes les figures. Els meus ulls es fixaren en la figura de Paula, que em mirava amb ansietat. Vaig provar d'enviar-li un somriure, però el dolor m'avisà que no estava per a floritures. Recorrent l'habitació, vaig descobrir el pare vestit d'una manera estranya, amb una ridícula armilla granat i una corbateta negra que li conferia l'aspecte d'un jugador de cartes com els

que ixen a les pel·lícules de l'oest. La mare plorava i, al seu costat, un home desconegut de mitjana edat em mirava amb ulls d'admiració.

—Vols alguna cosa? —va fer la mare abocant-se sobre el llit.

—Aigua —vaig balbucejar amb molta dificultat.

—Ara demanaré al metge si en pots beure —va dir desapareixent del meu camp de visió.

Ja havia començat a parlar i, encara que sentia un fort dolor per tota la cara, la curiositat podia més que aquest.

—Què ha passat? —em vaig dirigir a Paula, que no em perdia d'ull.

—Ets genial! Has descobert tot el pastís! Sara Ferrer ja es troba a casa sana i estàlvia. Mira, aquest és son pare.

L'home desconegut s'inclinà cap a mi visiblement emocionat.

—Gràcies, fill! No sé com agrair-te tot el que has fet. Quan et trobes millor, demana'm el que vulgues... Gràcies! —va fer abans d'esclatar en un plor.

—Hola, fill —pertocà el torn al pare—. T'has portat com un autèntic heroi i estic molt orgullós de tu —va dir mentre em feia una besada.

—I això? —vaig assenyalar l'estranya indumentària.

—Coses de l'ofici —va fer avergonyit.

—Ton pare ha trobat faena —em va aclarir la mare alhora que m'allargava un got d'aigua—. Ara treballa de cambrer en un bingo, què et sembla?

Vaig tancar els ulls sentint una felicitat completa abans de tornar-me a adormir.

El diari no ometia cap detall. El tipus de la barba havia resultat ser un guarda jurat de Bonaire que coneixia la xicona, la qual va atraure amb la promesa de regalar-li una nina. Aquella, confiada, el va acompanyar fins a on tenia el cotxe, cosa que aprofità per a endur-se-la. La policia no tenia idea d'on l'havia de buscar; per això la notícia encara ens donava més mèrit. Segons es veia, mentre el segrestador i jo lluitàvem, ambdós vam caure escales avall. Aquell va rebre un fort colp al cap que de poc no el matà. Ara es trobava a l'hospital de la presó. Paula també hi va tenir el seu paper, ja que, en sentir-me cridar, va avisar ràpidament la policia, que va rescatar Sara en un estat incipient de desnutrició. Durant els pocs dies que havia du-

rat el segrest, s'havia negat a menjar. Però ara ja estava bé.

Vaig tornar a l'institut amb algun senyal a la cara i el braç enguixat. El professor de llengua em va fer burleta.

—Tampoc et passes de rosca inventant aventures o t'hauré de suspendre!

Joaquim Beltran

Autor

Joaquim Beltran (la Vall d'Uixó, 1948-1996) fou una persona sempre interessada per l'educació dels més joves. Va ser un docent de reconegut prestigi molt volgut pels seus alumnes i amant de la literatura, dels costums i de les tradicions de la seua comarca. Malauradament, un mes després d'escriure *Un treball perillós* ens va deixar d'una manera inesperada per sempre. Aquesta que presentem és la seua obra pòstuma i un testimoni d'amistat de la nostra editorial envers ell.

Ací acaba aquest llibre
escrit, il·lustrat, dissenyat, editat, imprés
per persones que estimen els llibres.
Ací acaba aquest llibre que tu has llegit,
el llibre que ja ets.